

ΜΝΗΜΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥΣΗ, 3 ΜΑΪΟΥ 1941-9 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Ευγενία Μαρινάκου

«Η φύση που φροντίζει τους θεσμούς της αγάπης
έφτιαξε σύνεργα, να ξαναβρούμε αυτούς που μας αφήνουν:
την πένα, το μελάνι, το χαρτί, κι όσα το χέρι χάραξε
– σύμβολα της ψυχής που από μακριά λυπάται».

Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς (ιχ-401)

Στις Ακριανές συνοικίες της Κύπρου: Της ιστορίας το περιπλανώμενον αίτιον¹

Η ποιητική συλλογή του Γιώργου Γεωργούση υπό τον τίτλο *Ακριανές συνοικίες*² αποτελείται από 24 ποιήματα που παρατίθενται με αλφαβητική σειρά πρωτογράμματος σύμφωνα με τη σημείωση του ποιητή. Οκτώ από αυτά αφορούν στην ιστορία και την παράδοση της Κύπρου, απαρτίζουν δηλαδή μία θεματική ενότητα. Σ' αυτήν, παρακολουθούμε τις αναδρομές του ποιητικού υποκειμένου στον χρόνο με αφορμή τον τόπο που τον μαρτυρά, «...ένα μισό νησί μ' εφτά σημαίες και με χαρουπιές». Η μία και μόνη κυριολεκτική εικόνα του τόπου, η διχοτόμησή του μετά την τουρκική εισβολή το 1974, προσφέρεται ως συνθήκη της μεθορίου για μια μυθολογία της βίας, δομικού στοιχείου της ιστορίας. Από αυτήν ακριβώς τη μεθόριο, ο ποιητής ανοίγει εκ νέου τον διάλογο του ελληνισμού με την Κύπρο, διερευνώντας και διευρύνοντας τα όρια του μύθου και της ιστορίας. Υπό αυτό το πρίσμα, ο τόπος στον οποίο το ποιητικό του υποκείμενο ανατρέχει δεν είναι μόνον οι *Ακριανές συνοικίες* της Κύπρου όσο η ίδια η Κύπρος αν λογιστεί ως ακριανή συνοικία της Ελλάδας.

Ως δεσπόζον γλωσσικό αναφερόμενο, γεωγραφικό, πολεοδομικό και ταυτοχρόνως ιστορικό, οι *συνοικίες* εξ ορισμού βρίσκονται μακριά από το κέντρο της Λευκωσίας, οι *Ακριανές* όμως που μεγεθύνουν την απόσταση από αυτό, την μικραίνουν επίσης από το σύνορο της Πράσινης Γραμμής. Η διχοτόμηση υποβάλλεται χωρίς να ονομάζεται το σύμβολο που την εκπροσωπεί, στοιχείο που κινητοποιεί την φαντασία, καθώς οι *συνοικίες* δηλώνουν το αποσπασματικό κι ο όρος *ακριανές* το κατακεραματίζει περισσότερο. Με την προβολή εις διπλούν του μέρους αντί του όλου, ήτοι, και *συνοικίες* και